

עין משפט
גר מצותה
:

בבא א תרי פירו מהל' שבת
הלכה לה:
בבא ב תרי פירו מהל' שבת
הלכה לה:
ל ג ד תרי פירו מהל' אבות
העומדות לה' ו:

הנהגות הב"ח

(א) תוֹסֵף ד"ה וְהָאֵלֶּיךָ וְכִי
וְכִי יִשְׁכַּח בְּדוּחָק (לפי
הַגְמָתָא) תִּלְיִת וְנִבְּ סִיָּא
לְפִירוּשׁ גְּמָרָא:

גליון הש"ס

נח' דאסער יב מצאיר
נגלות סתרי בי ר'ח
כס פרא: תרנ"ח ירח
חיינו מדיבנן, ולא
לסנין סא מה דקחני
לחי כו' ונשא ונתן
מדרבנן מדאוריזי ל"א
לחא סכר כ' מחילות
דאוריזת: תרנ"ח ירח
כו' ונשא ונתן כו' עי'
מדיבנן י פרא תודיה סלד:

רבינו חננאל

[illegible]

לנחית מנאן ולחי מנאן. בשמי פאות של אחד מן הבתים להיכר בעלמא
בדקסבר רבי יהודה ב' מחילות הוו רה"י מדאורייתא והא אינא שמי
ממחילות מעלייתא מחילות של ב' בתים: מכו דסימא כי פליגי רבנן
בעליה דר' יהודה. כדרייתא ואחרי און מערבין רה"ר בכך למהוי

רה"י ה"מ לטלטל שיהא מומר לטלטל
 מחסרה דקדמתי אין מערבין רה"ר
 כצד דגזור. כד משום דמ"י לה"י:
אבל לזרוע שזאוק מרה"י למסור
 מודו ליה דחייב דשמי מחילות דאורי'
 וס' רה"י עליה: **קמ"ל**. גמורה.
 כלומר ו' היא שנגמרו מניין מחילות
 שלה שיש לה מחילות מכל ד' כגון
 חרין וכן גדר דאמרינן מד' גדיין גוד
 אסיק פמי המחילה על ראשו ומנא
 ראשו מוקף מד' גדיין וחללי ד' שלה
 דרבי יהודה לן שנגמרו מחילות מכל
 למניין ולאו רה"י היא כלל:
מפסקין. לפסי ביראות צפרק ב'
 דעירובין דהקילו במהם משום עולי
 גלים צבור גר"ה והבזר עולם
 רה"י שזרע מוקף ו' והבזר ד'
 והמחלל מחסרה ומניח על שפתה
 חייב והקילו במהם לעשות ד' פסין
 וצניקין ו' אמות דהוי חללי רה"י
 מלפחות מן הבזר וקאמר ר' יהודה
 אס הימא דרך רה"ר מפסקין
 יסלקנה מבניטין דלחו רביס ומכטלי
 מחילתא. והסמ' רמין דרבי יהודה
 דאורי' באדמא דלעיל דלמר נושא
 ויטון חסדע דלא אלו חסר ומטבלין
 מחילות ורבנן אדרבנן ומשנינן לה:
 אינו לך. והיטו דקמין ו' היא
 רה"ר אכל היטו דרביס לבין הפסוס
 דא הוי רה"ר הוציל ואכילא עס ד'
 מחילות: **ומאי גמורה**. הכא ליכא
 למימר מהו דחמינא כלעיל דעיקר
 עשייתן משום לטלטל תכוסין וקאמרי
 רבנן אינו לך דרשו היחיד היא
 אפילו לטלטל וביש דהווק לטסה
 מרה"ר חייב: **בזמן שזרע ישראל**
במדינה. חשיבא רה"ר: **בזמן סוס**.
 אינו מקום הילוק לרביס דהולכי
 מדברות לא שביחו: **חייב חטאת**
 ו'

פשיטא. כיון דמנא חזא רה"י ותדא רה"ר ניתי סתמא ואס הויא
והכנים חייב ואנא ידענא דשגגתו חטאת דהא שבת דזוט כרת הוא:
הא סתמא פשיטא. דבתרמא סקילה ממוקוש: **מגילת ספרים.**
ההסתרמיה פשיטא שלא ניתנה לכתוב וכשומעין דברי יחיד חסדים
שאינן שגין גביה ויכותבין אותן שלא יסתמו ממסמירין את המגילה:
אינו חייב אלא אחת. השתא משמע אם עשאו בהעלם אחד שלא נודע
לנו בין כל אחת ואחת שחטא חייב חייב אלא אחת לכל חילול שבבת גוף
לאחאד של עבירה הוא: **מנינא למא לי.** למיני אבות מלאכות הוורע
ההורבא כן למא לי לאשמעי' מנינא דא מני לה ואלין: **חייב על כל אחת**
ואחת. ובא להודיענו סכוס החטאות שאדם חייב באיורם שבת בהעלם
לאחאד ואשמעין מ' חסר אחת הן ותו לא שאפי' עשה תולדותיהן עמיהן
חייב מציא על התולדה היבא דעשהא עם אחי' דה"ל כעושה וחזר
ועושה דכז' חזא עבירה היא: אינו חייב על אחת מהן. אחת פי' דא שמי
חייב עליה מיתה וכל פי' (רבי) אחו' אלו לא אשמעי' תנא דממתי' בקת
נסקל דהא הויאא והכנסה מהך דלא מספקן היא דעל זו לא אמר
אינן כן יהודה: **ביוםם התפסה.** שאין בה זרעים: רה"י לשבת. דהא
היוצא לרבים הוא שאין רבים מתמלקין און המסילה לילך בשדה:
וזהר לנפשו. וספק טעור דהא לוא מקום סמירה הוא שיז בני
דספק טעמא לא תטמא מוטעה מגמירין לא והתם
סמירה כתיב וסתרה והיא נעמאיהו דנמוקס סמירה טעמא היא
לנעלה מספק ומכאן אחת דן לשרש: **ביוםם הנשמים.** שהיא זרועה אין
אדם ננמס לה: **לעולם כרמלים הוא.** והורק מרה"ר לחוזה אינו חייב:
כגון

דבול גנות (עיריזין לה) דקתני האם ועוד אמר רבי יהודה מעשרין למזבזי המספולס ו"ל דמתני' איבא לפרושי דמעריבין בצורת הפתח וקסבר ג' מחילות לאורייתא א"נ ה"א דמתני' איירי במבוי המספולס לה"ר אבל אין ר"ה עוצרת למבוי להכי מייתי הצרייתא דיתר על כן דאפי'

ה"ר (גמורה) עובדת זה מעטעין
ע"י לחי ואו קורה משום דשמי מחילת
דלאורייתא ווא"ג דפסיק דעירובין
דף ק"א א' מחמת דהרחב מ"י אמות
משמע משמע לכלל היות לא החזיר
דכי יהודה אלא עד י"ג אמה ופליג
ב"י היינו מדברנא אכל מדלאורייתא אפי'
ברכות ב' י' אמות מעטעין דלית לה
ב' מחילת דלאורייתא דע"כ ל"ל דרבי
יהודה איירי ברה"ר גמורה שזוקעין
ב' רבס כדמוכא בפ"ק דעירובין
דף ק"א ו' (פס' גבי כליז מערבין ברה"ר
שס פירשתי) וז"ל והא מדקמיני סופא
דגמורות המפולשין היו רה"ר שמע'
פסין לאפקין מד' יהודה דלית ליה
ב' מחילת דלאורייתא דלדירי מוציא'
המפולשות לא היו רה"ר כיון דליכא
דשמי מחילת וי"ל דמסיפא לא היה
משמעין לאפקין מד' יהודה דהיא
עממא דרבי יהודה משום דקסבר
לאו קורה משום יהודה דליכא חמא
דקסבר הכי בפ"ק דעירובין דף ק"א
לפי אשכנזי למתני זו היא רה"ר
גמורה (למעטות לה) יהודה דלא היו
רה"ר דלמי וקורה לא חשיב מחילת:
אמאי ק"י ליה גמורה ב' פתי
רה"מא. אומר ר"י דלשון
גמורה אדברה איפסא מסתברא זו
היא רה"ר גמורה אכל זו אינה
גמורה אלא היא רה"ר קט'
ורש"י יסבה דמוכא (א) לפי הגמרא:
באן בומן שישא"ר שריון במדבר.
משמע קטא דאינה ר"ה אלא
ל"כ מתיין שס"ש ש"ס רבוא כמה
מבשר: **ש"ש** חייב המא
ש"שא. כיון דאשמעין דהאי היו
רה"ר והאי היו ר"ה פשטא דהמניא
מזה לזה כגוג חייב חטאת:
ה"ר ברב ב' מכלא מדמה

ד"ר דלא קמזי איזי איזי על אחת מהן אלא אסקילה אבל מטחא
 איזי על כולם דאי קאי אחטאת א"כ כי פרך בשגוג חייב מטחא פשיטא
 ה"ל לשנוי לא קמ"ל כרד דהא דמשיך במידה ענוש כרת ונסקל
 ומתעביטא ליה לא מתי ויחזי ומתעביטא ודאי לא היה ידע דמיייר
 בסקילה מדפרין מדר' ויחזי דמיייר במטחא ויבטי משום דלאוי
 חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה דלאטו בתרי קטלי קטלינן
 ליה אבל כי קמפרש דלאוי חייב על אחת מהן קאמר איזי או ידע
 פספס דלא איזי איזי אלא בסקילה פליג אמתני' דכלל גדול
 לקמן עבד' דקמזי מניינא לממר דחייב על כל אחת ואחת ופליג שפיר
 דפרש פירש פיר' כל גדול (ט. סט.) קאמר ארבי ויחזי דלאמר שאם
 עשאון כולם בהעלם אחת חייב כו' ידע לה לשבת במאי ומפרש
 ידע לה לתמומים ואלינא דר"ע ולא מצי למימר דידע לה בדאיזי
 דהא אכלוהי חייב מטחא וכן פירש בקוגטרס ולקמן ברש הורק
 (דף טז:) מיימי דלאויזי לענין סקילה ואל מישתמש בשום מקום
 אלאויזי לענין מטחא וזהא דלמרינן לקמן ברש פרק בתרא
 דף קה. קמ. לרמי בר חמא דילמא הכי קאמר כל שחייבין על
 שגגתו מטחא חייבים על זדוני סקילה חומר ריב"א דלאינא
 דמרמי בר חמא אחיא דהיא ברייתא דלא כחסי דלאויזי איכא
 דוכחא דחייב מטחא ולא סקילה:

יאמר רבי יוחנן שאם עשאו בולים בהעלים אחת ביה. אין חזק
לפרש דפריך דמסתמא לא פליגי חזקי עליה אלא מדברי חזקי
מי יוש לעקדא בן מדקמי מנינא כדדייק לקמן בכלל גדול (דף עג):